

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 007013 13 Uvp
Banja Luka, 13.06.2014. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija Smiljane Mrše kao predsjednika vijeća, te Edine Čupeljić i Merside Bjelobrk kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Margarete Nikić, u upravnom sporu po tužbama Motel I. a.d. B. i Hotel B. a.d. B., koje zastupa M.Đ. advokat iz B., Ulica ..., M ...vjerske zajednice B., koju zastupa M.F. advokat iz B., Ulica ... i C.-T. d.o.o. B., Ulica ..., koga zastupa direktor N.S. (u daljem tekstu: tužioc), protiv rješenja broj 21.05/475-156/10 od 07.04.2011. godine tužene Republičke uprave za ... B., u predmetu utvrđivanja prava svojine, odlučujući o zahtjevu tužioca Hotel B. a.d. B. i M. ...vjerske zajednice B. za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 007013 11 U od 29.08.2013. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.06.2014 godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjevi se odbijaju kao neosnovani.

Zahtjevi tužioca Hotel B. a.d. B. i M. ... vjerske zajednice B. za naknadu troškova postupka se odbijaju kao neosnovani.

Zahtjev zainteresovanog lica Hotel P. za naknadu troškova sastava odgovora na zahtjev se odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom, odbijene su kao neosnovane tužbe izjavljene protiv osporenog akta tužene bliže označenog u uvodu ove presude kojim je u stavu 1. dispozitiva obustavljen postupak po žalbi Pravobranilaštva Republike Srpske, Sjedište zamjenika Banjaluka; u stavu 2. toga dispozitiva odbačene su kao izjavljene od neovlašćenih lica žalbe Motel I. a.d. B. i Hotel B. a.d. B., a u stavu 3. odbijene su kao neosnovane žalbe C.-T. d.o.o. B. i M. ... vjerske zajednice B., sve izjavljene protiv rješenja Područne jedinice B. broj 21.11/475-344/09 od 11.02.2011. godine.

Tim prvostepenim rješenjem je u stavu 1. dispozitiva utvrđeno da je Hotel P. a.d. B. (zainteresovano lice), stekao pravo svojine kupovinom državnog kapitala u ODP P. B., čija je vrijednost utvrđena rješenjem Direkcije za ... RS (Direkcija) broj 01-63-4/99 od 17.07.2001. godine, na nekretninama označenim kao k.č. broj 3/18 zv. Hotel P. sa dvorištem, dvorište u površini od 1806 m², upisana u z.k. ul. broj 1655 k.o. B., kao državna svojina sa 1/1 dijela sa pravom raspolaganja Hotel P. a.d. B. sa 1/1 dijela i k.č. broj 3/19 gradilište - ekonomsko dvorište u površini od 1632 m² upisana u z.k. ul. br.

2725 k.o. B., kao opštenarodna imovina sa 1/1 dijela sa pravom korišćenja Hotelsko-ugostiteljskog preduzeća B. B. sa 1/1 dijela, a po novom premjeru označene kao k.č. broj 3773 gradilište - ekonomsko dvorište u površini od 2382 m² i privredna zgrada u površini od 1056 m², upisana u p.l. broj 1577 k.o. B. 7 na posjednika K. Hotelsko-ugostiteljsko preduzeće, OOUR HOT i OT, korisnik državna svojina sa 1/1 dijela; u stavu 2. dispozitiva naloženo je Osnovnom sudu u Banjaluci, Zemljišno-knjižno odjeljenje i Područnoj jedinici tužene u Banjaluci da po pravosnažnosti rješenja i uplati troškova postupka, izvrše uknjižbu prava svojine odnosno prava posjeda na zemljištu iz stava 1. dispozitiva u korist Hotela P. a.d. B. sa 1/1 dijela; u stavu 3. dispozitiva obavezan je Hotel P. a.d. B. na troškove upravnog postupka, a u stavu 4. riješeno je da se tužiocima ne priznaje svojstvo stranke u predmetnom upravnom postupku.

U obrazloženju pobijane presude sud ističe da je predmetni postupak pokrenut po zahtjevu Hotel P. a.d. B. za utvrđivanje prava vlasništva na nekretninama koje su bile predmet privatizacije u smislu odredbe člana 8. a. Zakona o privatizaciji državnog kapitala u preduzećima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 51/06-58/09, u daljem tekstu: Zakon), u kojem su u potpunosti i pravilno raspravljene sve činjenice neophodne za donošenje odluke u ovoj upravnoj stvari koja u osnovi predstavlja okončanje procesa privatizacije, te utvrđeno sljedeće: da je ODP Hotel P. osnovan 1996. godine kao preduzeće od lokalnog interesa i to na cjelokupnoj imovini P., da je 1998. godine od strane Vlade RS proglašen državnim preduzećem od interesa za Republiku, da je 2001. godine privatizovano od strane nadležnog organa Direkcije za ... RS, kada je rješenjem broj 01-63-4/99 od 17.07.2001. godine, odobren Program privatizacije koji je ovo preduzeće predalo, a čiji je sastavni dio, Obrazac „P-1“ u kojem su u poglavlju VIII, uneseni podaci o nekretninama i u kojem je navedena cijela parcela novog premjera k.č. broj 3773 k.o. B. 7 i svi objekti koji se na istoj nalaze - stari i novi dio, odnosno izgrađeni i neizgrađeni dio Hotela P., da je to zemljište Regulacionim planom “Centralnog područja Grada B.” definisano kao zemljište koje služi redovnoj upotrebi postojećih objekata, da je na osnovu takvog utvrđenja prvostepeni organ pravilno cijenio da su isunjeni uslovi za usvajanje zahtjeva Hotela P. a.d. B., dajući o tome valjano obrazloženje, da je u tom pravcu pravilan zaključak zauzela i tužena dajući za svoju odluku razloge koje je prihvatio i sud, ali s napomenom da su žalbe tužioca trebale biti odbijene kao neosnovane, a ne odbačene kao izjavljene od neovlašćenih lica, što s obzirom na istovjetne pravne posljedice, sud nije cijenio kao razlog nezakonitosti. Ovo i kod činjenice da po ocjeni suda tužioci kroz ovaj upravni postupak nikako ne mogu dovesti u pitanje primjenu člana 8a. Zakona, a ni pobijati podatke o početnom bilansu stanja i nekretninama Hotela P. koje su bile predmetom privatizacije, jer da je privatizacija državnog kapitala Hotela P. provedena i ostala je na snazi, a predmetom prodaje je bila sva imovina Hotela P., a ovaj postupak da je samo njena posljednja etapa. Sud je ukazao i na odluku Ustavnog suda RS broj U-41/09 od 07.10.2010. godine, u kojoj se sud izjasnio u ustavnosti odredbe člana 8. a. Zakona i nije doveo u pitanje ustavnost ove odredbe, ni pravo Republike Srpske da izvrši privatizaciju državnog kapitala u preduzećima, da propiše način privatizacije, postupak, organe, te konačno izvrši i upis prava na nekretninama koje su u početnom bilansu stanja iskazane u imovini privatizovanog preduzeća.

Tužilac Hotel B. a.d. B. blagovremeno podnesenim zahtjevom osporava zakonitost pobijane presude zbog povrede zakona i propisa o postupku koji su od uticaja na rješenje stvari. Prvenstveno osporava zaključak tužene da on nema svojstvo stranke i da treba da dokazuje svoja vlasnička prava, umjesto da je obrnuto, jer da je on upisan

u zemljišnoj knjizi kao nosilac prava korištenja na parceli označenoj kao k.č. broj 3/19, k.o. B. i da mu se iz tog razloga i po tom osnovu u ovom postupku mora priznati svojstvo stranke. Ističe da mu se to pravo, a s obzirom da je upisano u javne evidencije i ima dejstvo prema svima, ne može oduzeti ni u ovom, a ni bilo kojem drugom postupku, bez njegove saglasnosti, niti da se mogu vršiti zemljišno knjižene promjene na osnovu osporenih rješenja, a ni na osnovu pobijane presude. U prilog tome dodaje i da ova parcela nije mogla ni po kom osnovu, a niti po knjigovodstvenom bilansu ni računovodstvenim standardima biti upisana u poslovne knjige kao osnovu sredstvo imovine Hotela P. niti je bilo ko od kupaca državnog kapitala mogao da smatra da je kupio nekretninu koja se u zemljišnim knjigama vodi na drugom subjektu. Iz tog razloga da niko ne može polagati prava na predmetnim nekretninama osim njega, a posebno Hotel P. koji je nastao na sasvim drugi način, osnivačkim aktima Opštine B. i proglašenjem preduzeća od opšteg interesa za Republiku Srpsku, što u ovom slučaju da nije odlučno niti ima bilo kakvog značaja za prenos nekretnine odnosno parcele k.č. broj 3/19 na Hotel P., a koja parcela nije nikakvom odlukom tužioca niti njegovog prednika prenijeta u državnu svojinu, već da je to urađeno samo u odnosu na suvlasnički dio na parceli k.č. broj 3/18 sa klauzulom intabulandi za uknjižbu prava vlasništva, niti je, kako se to navodi u pobijanoj presud, to „dogovoreno“ sa Direkcijom, zbog čega je odluka o vlasništvu na toj nekretnini u korist Hotela P. donesena samo na osnovu pretpostavki, a Hotel P. je nesavjestan u sticanju ove parcele, što dalje ukazuje da su odluka prvostepenog organa, a posljedično i osporeni akt nezakoniti, zbog čega je bila obaveza suda da osporene upravne akte poništi i predmet vrati na ponovni postupak. Oспорava i nadležnost upravnih organa, navodeći da se u vezi vlasništva na predmetnim nekretninama koje koristi Hotel P. vodi spor pred redovnim sudom, što da je i prethodno pitanje u ovom postupku, zbog čega da ga je trebalo prekinuti do okončanja tog spora. Takođe osporava izvršenu privatizaciju ODP P. u odnosu na predmetne nekretnine, pa obrazlažući postupak izvršenih statusnih promjena prednika tužioca K. Hotelsko-ugostiteljsko preduzeće, zaključuje da nije bilo osnova da se u početni bilans zainteresovanog lica unese i sporna parcela, koja se mogla privatizovati u okviru privatizacije tužioca sa stanjem na dan 31.12.1992. godine, što sve skupa ukazuje da se u ovom postupku vrši nezakonito oduzimanje njegove imovine. Predložio je da ovaj sud pribavi na uvid spis Okružnog privrednog suda u Banjaluci i izvrši uvid u ostale priložene isprave i izvedene dokaze, a nakon toga da pobijanu presudu kao nepravilnu i nezakonitu kojom je povrijeđen Ustav RS, Ustav BiH i Prvi protokol uz Evropsku konvenciju o ljudskim pravima i osnovnim slobodama (u daljem tekstu: Konvencija) ukine i predmet vrati na ponovno suđenje. Zatražio je troškove postupka po advokatskoj tarifi u ukupnom iznosu od 4.387,50 KM .

Tužilac M. zajednice B. u blagovremeno podnesenom zahtjevu takođe pobija zakonitost navedene presude zbog povrede zakona i propisa o postupku koje je od uticaja na rješenje stvari. U zahtjevu s pozivom na odredbu člana 8. a Zakona i člana 17. stav 1. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik RS“ broj: 124/08 i 58/09,) ukazuje da ove zakonske odredbe upućuju na zaključak u upravnom postupku koji je prethodio donošenju osporenog akta nije bilo smetnji da se raspravi njegov zahtjev za priznavanje prava vlasništva na parceli k.č. broj 3/18, tim prije što tužilac ovo pravo osporava zainteresovanom licu, a pravilo je da samo jedno lice može biti nosilac prava svojine na određenoj stvari. Smatra da je u smislu odredbe člana 38. stav 1. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj: 13/02-50/10, u daljem tekstu: ZOUP) dokazao da mu pripada svojstvo stranke u ovoj upravnoj stvari, jer da je ovaj

hotel izgrađen na parceli koja je ranije bila „Vakufsko“ vlasništvo i iz kog razloga je i shodno Zakonu o vraćanju oduzete imovine i obeštećenju („Službeni glasnik RS“ broj: 13/02) podnio zahtjev da mu se to zemljište vrati u svojini što ukazuje da mu pripada svojstvo stranke, a da je u prilog tome i postupak koji se vodi kod Osnovnog suda pod brojem P -1800/91 koju parnicu je pokrenuo 31.12.1991. godine protiv Hutro K. B., a potom protiv njegovih pravnih sljednika. Smatra da je zaključenje ugovora o osnivanju preduzeća u mješovitoj svojini Hotel P., jedan vid prometa ovih nepokretnosti koje su mu oduzete i čije vraćanje u ovoj stvari predstavlja prethodno pitanje. S obzirom da mu prvostepenim rješenjem nije priznato svojstvo stranke, a niti su o tome dati relevantni razlozi, što nije učinjeno ni u osporenom aktu zbog kojih propusta je onemogućen da učestvuje u upravnom postupku i da u pogledu navedene parcele istakne odgovarajući zahtjev i na te okolnosti predloži dokaze. Na taj način povrijeđeno je načelo zaštite stranaka iz člana 6. stav 1. i 2. ZOUP, što je od uticaja na rješenje ove upravne stvari, a što ima značaj i ukazuje na povredu prava na pravično suđenje iz člana 6. Konvencije kao i prava na zaštitu imovine iz člana 1. Prvog protokola uz Konvenciju. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda ukine ili preinači. Zatražio je i troškove za sastav zahtjeva sa paušalom prema dostavljenom troškovniku u ukupnom iznosu od 1.125,00 KM. Takođe je zatražio da ga sud oslobodi od plaćanja takse na zahtjev u iznosu od 400,00 KM jer je opšte poznata činjenica da tužilac nema nikakvih redovnih prihoda i mogućnosti da snosi takse, a pokloni koje dobija od građana su neznatni da pokriju osnovno funkcionisanje.

Tužena u odgovoru na zahtjev je ostala kod svih navoda datih u obrazloženju osporenog akta. Predložila je da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Zainteresovano lice Hotel P. a.d. B. je dostavilo zasebne odgovore na podnesene zahtjeve i u istima osporilo njihove navode smatrajući ih neutemeljenim, paušalnim i bez uticaja na pravilnost pobijane presude. Ističe da su svi navodi već istaknuti u toku ovog upravnog postupka i upravnog spora, a da u zahtjevima nema činjenica koje nisu bile predmet raspravljanja u dosadašnjem postupku i o kojima je nižestepeni sud u svojoj odluci kojom je cijenio zakonitost osporenog akta dao jasne i odlučne razloge te pravilno tužbe odbio kao neosnovane.

U odnosu na zahtjev Hotela B. a.d. B. posebno je istakao da je svaki navod tužioca da je novi dio Hotela P. na parceli k.č. broj 3/19 njegovo vlasništvo u potpunosti neosnovan, s obzirom da je Hotel P. akcionarsko društvo koji je privatizovano u skladu sa Zakonom o privatizaciji državnog kapitala i tužiocu po tom osnovu nisu pripala nikakva prava, da se tužilac saglasio sa tom privatizacijom državnog kapitala Hotela P., a sva eventualna prava koja je imao u odnosu na imovinu Hotela P. na osnovu odluke Upravnog odbora tužioca od 01.08.2000. godine prenesena su u državnu svojini i isknjižena iz njegovih poslovnih knjiga, što da je postalo pravosnažno i kasnije nije nikada osporavano. Struktura kapitala zainteresovanog lica je prije privatizacije bila 100% državna svojina, o čemu je izdato i uvjerenje Investiciono razvoje banke (IRB) od 30.07.2009. godine sa kojim se nesporno utvrđuje da je izvršena privatizacija cjelokupne imovine Hotela P. i starog i novog dijela. Prema tome, zainteresovano lice „ne prisvaja“ nikakvu imovinu tužioca, a jedini nadležni organ koji može okončati ovaj postupak privatizacije je prema članu 8. stav 2. Zakona prvostepeni organ tužene, s obzirom da je ovaj zakon „lex specialis“ u odnosu na sve propise na koje se poziva tužilac.

U vezi zahtjeva tužioca M. zajednice B. posebno dodaje da je pravilna odluka upravnih organa kojim je tužiocu uskraćeno pravo na učešće u ovoj upravnoj stvari, jer da i sam tužilac ističe da je predmetna imovina nekada bila u njegovom vlasništvu i da mu je ista oduzeta. Zakon o vraćanju imovine nije na snazi, a imovina je privatizovana i na istoj je zasnovano pravo svojine, pa da je nesporno da svi navodi ovog tužioca neosnovani, a pobijana presuda zakonita. Predlaže da se zahtjev odbije i da se tužioci obavežu da mu nadoknade troškove postupka za sastav odgovora na zahtjeve, sa paušalom i PDV u iznosu od po 1.316,25 KM.

Razmotrivši zahtjeve, pobijanu presudu, odgovore na zahtjeve, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“, broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka spisa proizilazi da je postupak u ovoj upravnoj stvari pokrenut po zahtjevu zainteresovanog lica za utvrđivanje prava vlasništva u smislu člana 8a. Zakona, na nekretninama koje su bile predmet privatizacije i koje je iskazao u Programu privatizacije državnog kapitala, Obrazac „P-1“, podaci o nekretninama, poglavlje VIII i to zemljište označeno k.č. br. 3773 Hotel P. dvorište površina 1494 m², Hotel P. hotelska kafana površine 2032 m² i Hotel P. površine 274 m², građevinski objekti Hotel P. - stari dio i novi dio i nezavršeni građevinski objekti Hotel P.- novi dio. Uz zahtjev je priložio svu dokumentaciju propisanu članom 8a. Zakona, uvjerenje IRB od 30.07.2009. godine sa izvodom iz Programa privatizacije, rješenje Direkcije od 13.07.1999. godine u kojem je navedeno da ODP P. B. nije vršilo vlasničku transformaciju po ranijim propisima i da u cijelosti posluje sredstvima u državnoj svojini, rješenje Osnovnog suda od 08.10.2001. godine o upisu u sudski registar statusne promjene vezane za vlasničku transformaciju ovog državnog preduzeća u akcionarsko društvo, zemljišno - knjižne izvratke i posjedovni list za predmetne nepokretnosti, izvod iz Regulacionog plana „Centralnog područja Grada B.“.

Takođe je podnio dokaze, na koje je neophodno posebno ukazati, jer su od presudnog značaja za odluku u ovoj upravnoj stvari, s obzirom da svi tužioci, izuzev M. vjerske zajednice, u osnovi spore nastanak ovog preduzeća, kao preduzeća u državnoj svojini, a potom i privatizaciju državnog kapitala u istom, što tužilac Hotel B. a.d. B. ističe i u predmetnom zahtjevu. Naime, radi se o odluci Skupštine Opštine (SO) B. broj 12-012-8/96 od 21.02.1996. godine o osnivanju ovog preduzeća kao državnog, zatim o odluci istog organa broj 12-012-76/96 od 01.07.1996. godine o osnivanju tog preduzeća kao preduzeća od lokalnog interesa, a potom od interesa za Republiku Srpsku, prema odluci Vlade RS broj 02/1-020-1302/98 od 08.12.1998. godine. U odnosu na navedene prigovore tužioca takođe je bitno ukazati da je prednik tužioca tada MDD B. B. iz istih razloga osporavao odluku Vlade RS o proglašenju tadašnjeg DP Hotel P. B. kao preduzeća od interesa za Republiku, koja tužba je odbačena rješenjem ovog Vrhovnog suda broj U-129/99 od 11.08.2004. godine i u kojem su dati odgovori na sva sporna pitanja i prigovore tužioca, a nalaze se u rješenju Direkcije od 06.09.2000. godine na koje se pozvao i sud. Iz tog rješenja se utvrđuje da je nakon podjele DP K. svih osam preduzeća nastalih tom podjelom, zaključilo ugovor o suvlasničkim dijelovima na objektima i zemljištu Hotela P., da su se nakon toga na prijedlog Direkcije preduzeća usaglasila da se odreknu prava svojine na objektima i zemljištu i da se u poslovnim knjigama vrijednost te imovine isknjiži na teret državnog kapitala, te da su preduzeća nastala podjelom DP K. B. donijela odgovarajuće odluke u vezi isknjižavanja

pomenute imovine...“. U prilog ovome je i odluka Upravnog odbora MDD Hotel B. B. broj 232/2000 od 01.08.2000. godine (čiji je udio u imovini Hotela P. bio najveći u odnosu na ostale pravne sljednike K.), ovjerena pečatom Direkcije za ... RS, a kojom je suvlasnički dio MDD B. na nekretninama Hotela P. i to na objektima (stari i novi dio) koji su izgrađeni na k.č. br. 3/18 (stari premjer) odnosno 3773 k.o. B. 7 novi premjer i „drugim“, te zemljištu k.č. broj 3/34, 3/51(stari premjer), 3775/1 3775/2 i dr.(novi premjer), prenesen u državnu svojinu, dakle izvršen je prenos suvlasničkog udjela na kompletnim nekretninama izgrađenim na k.č. broj novog premjera 3773 k.o. B. 7 (koje su predmet ovog postupka). Ovo isknjižavanje nije bilo besteretno, jer su na toj osnovi preduzeća dobila adekvatan - preračunati dodatni procenat dioničkog - privatnog kapitala, što proizilazi iz akta ovjerenog od strane Direkcije broj 282-01/1999 - „Pregled učešća privatnog kapitala u strukturi osnovnog kapitala preduzeća nastalih podjelom bivšeg DP K., uz isknjižavanje trajnog uloga Hotela P.“, iz kojeg akta se vidi da je procenat dioničkog kapitala kod pravnih sljednika K. povećan nakon isknjižavanja uloga kojeg su nesporno ranije imali u imovini P.. To je bio i razlog da niko od tužilaca, a ni ostalih pravnih sljednika K. ove nekretnine nije iskazao u svom Programu privatizacije u poglavlju o nekretninama, koji se nalaze u spisu i koji su i odobreni od strane Direkcije. Takođe je rješenjem broj 01-63-4/99 od 17.07.2001. godine Direkcije odobren Program privatizacije državnog kapitala podnosioca zahtjeva i to 55% vrijednosti razmjenom akcija za vaučere, 10% vrijednosti akcija prenijeto je na Fond PIO, 5% na Fond za restituciju, dok je preostali državni kapital privatizovan metodom prodaje akcija na berzi, a što je potvrđeno i uvjerenjem IRB od 30.07.2009. godine.

Svi ovi dokazi provedeni su u toku prvostepenog upravnog postupka, u kojem je izvršen uviđaj na licu mjesta te uz stručnu pomoć vještaka geometra koji je izvršio identifikaciju zemljišta koje je predmet zahtjeva utvrđeno da se na zemljištu nalaze objekti Hotela P. stari i novi- nezavršeni dio, koje po starom premjeru čini k.č. broj 3/18 upisana u z.k. ul. broj 1655 k.o. B., kao državna svojina sa 1/1 dijela sa pravom raspolaganja Hotel P. a.d. B. sa 1/1 dijela i k.č. broj 3/19 upisana u z.k. ul. br. 2725 k.o. B., kao opštenarodna imovina sa 1/1 dijela sa pravom korišćenja Hotelsko-ugostiteljskog preduzeća B. B. sa 1/1 dijela, a po novom premjeru te parcele zajedno čine k.č. broj 3773 upisana u p.l. broj 1577 k.o. B. 7, posjed K. Hotelsko-ugostiteljsko preduzeće sa 1/1 dijela, kao i da to zemljište prema Regulacionom planom “Centralnog područja Grada B.” čini zemljište koje služi redovnoj upotrebi navedenih objekta.

Iz navedenog proizlazi da su sve činjenice relevantne za odluku u ovoj upravnoj stvari pravilno i potpuno raspravljene u prvostepenom postupku koji je taj organ proveo u skladu sa pomenutom odredbom člana 8.a. stav 2. Zakona, pa su, a s obzirom na utvrđeno činjenično stanje i po ocjeni ovog suda ispunjeni uslovi da se zainteresovanom licu u smislu navedene odredbe utvrdi pravo vlasništva na predmetnom zemljištu, kako su to pravilno utvrdili upravni organi i nižestepeni sud. Podnosiocima zahtjeva je omogućeno aktivno učešće u postupku, u smislu odredbe člana 131. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj: 13/02-50/10, u daljem tekstu: ZOUP), pa nije bilo osnova da im se u prvostepenom rješenju to svojstvo ne prizna (stav 4. dispozitiva). Takođe nije bilo ni osnova za odbacivanje žalbi tužioca Motel I. a.d. i Hotel B. a.d., posebno Hotela B. a.d, kojem pravo na učešće pripada po osnovu upisa prava korištenja na naprijed označenoj parceli koja je predmet postupka. Ovakav postupak upravnih organa predstavlja propust, ali po ocjeni ovog suda, zbog istovjetnih pravnih posljedica odbijanja i odbacivanja, nije takve prirode da bi bio razlog za nezakonitost toga dijela osporenog akta, što je pravilno zaključio i nižestepeni sud.

U vezi navoda tužioca Hotela B., neophodno je ukazati da tužilac u ovom postupku ne može pobijati ranije pravosnažno okončane postupke privatizacije zainteresovanog lica, a o čemu je naprijed već dovoljno rečeno, pa sud ne nalazi za potrebno da ove navode posebno obrazlaže, izuzev u dijelu kojim tužilac navodi da odlukom Upravnog odbora MDD Hotel B. B. od 01.08.2000. godine, nije obuhvaćena parcela označena kao k.č. broj 3/19, što da uz ostale dokaze ukazuje da se radi o njegovom vlasništvu. Naime, navedenom odlukom je izvršen prenos suvlasničkog udjela na kompletnim nekretninama izgrađenim na parceli novog premjera k.č. br. 3773 k.o. B. 7, a koju po starom premjeru čine parcele k.č.broj 3/18 i 3/19 (identifikacija izvršena od strane vještaka geometra), pa proizlazi da se izvršen prenos suvlasničkog udjela i na toj parceli. Ova odluka se mora, kako pravilno zaključuje i nižestepeni sud, tumačiti u svojoj cjelokupnosti, pa bez obzira što u istoj nije navedena i k.č. br. 3/19, navedena je cijela k.č. br. 3773, a rečeno je „i drugim parcelama“, dok je u opisnom dijelu jasno rečeno da se vrši isknjižavanje na svim objektima (starom i novom dijelu Hotela P.), kao i na zemljištu. Prema tome neosnovan je ovaj navod tužioca, na što ukazuju i ostale činjenice, a to su da tužilac u svoj Program privatizacije nije unio ništa od predmetnih nekretnina, a po osnovu odricanja od suvlasničkog dijela Hotela P. povećan je njegov procenat dioničkog kapitala, što tužilac nije argumentovano osporio. Svoja eventualna prava na ovim nekretninama tužilac može pokušati ostvariti u redovnim građanskim parnicama po tužbama koje mu stoje na raspolaganju, što je kako navodi i učinio u toku trajanja ovog postupka, ali ta činjenica nije osnov za prekid ovog postupka, niti predstavlja prethodno pitanje, kako to tužilac pogrešno zaključuje. S obzirom na navedeno nema povrede prava koje tužilac u zahtjevu navodi.

Tužilac M. ... vjerske zajednice, takođe neosnovano svoje pravo na parceli k.č.broj 3/18, zasniva na činjenici da je ta parcela sa objektima ranije bila njihova svojina, jer je to stanje prestalo donošenjem odluka o nacionalizaciji te imovine poslije Drugog svjetskog rata i po propisima bivše države. Osim toga u Republici Srpskoj nije na snazi Zakon o vraćanju oduzete imovine i obeštećenju, što navodi i tužilac, pa bi svoja prava mogao da ostvari tek kada bi takav zakon eventualno stupio na snagu. Iz tog razloga u ovom postupku nema takve mogućnosti, zbog čega se i svi ostali navodi tužioca o povredi prava na imovinu ukazuju neosnovanim.

Kod takvog stanja stvari po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakonitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjevi tužilaca odbijaju kao neosnovani, a na osnovu odredbe člana 40. stav 1. istog zakona.

Obzirom da su zahtjevi za vanredno preispitivanje odbijeni, tužioci nemaju pravo na naknadu troškova postupka, pa se zahtjevi odbijaju kao neosnovani, na osnovu odredbe člana 49. i 49.a) ZUS, u vezi sa odredbom člana 397. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj: 58/03-61/13, u daljem tekstu: ZPP), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS.

Odluka o odbijanju zahtjeva zainteresovanog lica za naknadu troškova postupka za sastav odgovora na zahtjeve se zasniva na odredbi člana 387. stav 1. ZPP, u vezi sa odredbom člana 48. ZUS, s obzirom da davanje odgovora na zahtjev nije obavezna radnja u upravnom sporu, pa se ni naknada troškova za taj podnesak ne može smatrati opravdanom.

Prema odredbi člana 36. ZUS, zahtjev za vanredno preispitivanje se predaje okružnom sudu protiv čije odluke se podnosi i koji sud prema odredbama člana 37. i 38. ZUS provodi prethodni postupak, koji uključuje i odluku o naplati odnosno o oslobađanju od plaćanja takse u smislu člana 12. Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik RS“ broj: 73/08), pa će o zahtjevu tužioca M. ... vjerske zajednice, za oslobađanje od plaćanja sudske takse postupak provesti i odlučiti nižestepeni sud. Ovo i zbog činjenice da to nije učinio u postupku prethodnog ispitivanja zahtjeva, a niti je tužiocu dostavio nalog za naplatu takse na zahtjev.

Zapisničar
Margareta Nikić

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić